

[Wissing]

af deres egne børn, men som nu på grund af den stadig stigende skattebyrde presses yderligere i defensiven. At det så også af U 90 fremgår, at en del af det centrale uddannelsesråds medlemmer anser det for påkrævet, at skolepasningsordningerne bliver gratis for forældrene, er i den forbindelse en ringe trøst; det vil kun gøre valget for forældrene endnu sværere.

Allerede inden man når frem til gratisprincippet, vil der dog være sket uoprettelige skader på anden front. Jeg tænker her på henvendelsen fra Dansk Ungdoms Fællesråd vedrørende det frivillige børne- og ungdomsarbejde. Fællesrådet peger i sin henvendelse på, at skolepasningsordningerne henvender sig til de samme børn, som i dag i stor udstrækning deltager frivilligt i de mange forskellige aktiviteter, som forestås af børne- og ungdomsorganisationerne. Dansk Ungdoms Fællesråd vil med sin henvendelse gerne understrege vigtigheden af, at det frivillige børne- og ungdomsarbejde fortsat får en central placering i fritidslivet, og de fremfører derfor en række forhold, som efter deres mening bør indgå i overvejelserne ved behandlingen af lovforslaget. I den sidste del af henvendelsen fra Dansk Ungdoms Fællesråd til folketingets medlemmer anføres følgende:

»Som nævnt indledningsvis har vi betænkeligheder i forbindelse med det fremsatte lovforslag, og disse er først og fremmest begrundet i frygten for, at en øget institutionalisering kan betyde et brud med det børne- og ungdomsarbejde, som ingen andre lande har været i stand til at opbygge på samme brede, frivillige basis.«

Hertil må jeg desværre sige, at uanset hvad man måtte finde på at vedføje skolepasningsordningerne af fine ord om koordinering og mulighed for fritidsaktiviteter uden for pasningsordningerne osv., vil det i praksis hurtigt vise sig, at de offentlige tilbud skal have fortrinsret fremfor alt andet.

Der er derfor al mulig grund til at udtrykke betænkeligheder, men det er faktisk en alt for lille reaktion. Hvis man kender lidt til de kræfter, der er toneangivende i hele den danske opdragelses- og uddannelsespolitik, er der grund til at udtrykke den allersorteste pessimisme. Her drejer det sig nemlig ikke om at tilgodese børnenes tarv – den er af helt underordnet betydning – nej, det drejer sig om at forfølge politiske mål, der vil bety-

de en total ændring af det danske samfund. En af vejene hertil er offentlig opdragelse af børn og unge i lighed med, hvad der finder sted i en hel række socialistisk indrettede diktaturstater.

Ét af midlerne til at nå disse mål er at gennemføre det socialiseringsprogram, som er udtrykt i U 90. I dette program indtager skolepasningsordningerne ganske vist kun en beskedne plads, men de er dog en del af helheden.

Derfor vil vi fra fremskridtspartiets side ikke medvirke til indførelsen af skolepasning, ligesom vi heller ikke vil medvirke til gennemførelsen af andre dele af de uhyrligheder, som U 90 lægger op til. Vi håber derimod, at mange andre såvel i som uden for dette ting vil have samme opfattelse som vi. Der er brug for mange kræfter, hvis vi effektivt skal bekæmpe de tendenser, som den fortsatte ekspansion af opdragelse i offentlig regie er udtryk for.

Bertel Haarder (V):

Eftersom fremskridtspartiet åbenbart ikke fik lyttet rigtigt efter, da vi havde denne debat for et par uger siden, skal jeg gerne gentage, at skolepasningsordningerne for venstre ikke er noget skridt i retning af heldagsskolen, at der kun er tale om, at en udbredt foreteelse nu udtrykkeligt legaliseres, uden at der gives nogen detaljerede pålæg om, hvordan sådanne ordninger skal indrettes. Vi opfordrede dengang kommunerne til at gå yderst forsigtigt frem og kun oprette ordninger, hvor der er gode begrundelser for det, for at det ikke skal gå sådan, at det hele medvirker til, at forældrene tager sig mindre af deres børn, end de gør i forvejen.

Denne indstilling har vi fortsat her 14 dage efter debatten.

Gerda Møller (KF):

Jeg vil gerne indlede med at henvise til, hvad vort partis ordfører sagde, da vi havde forslaget om børnehaveklasser og skolepasningsordninger til behandling for en uges tid eller to siden, hvor vi pegede på de indgreb i kommunernes selvbestemmelsesret og den forøgelse af de offentlige udgifter, som lovforslaget vil betyde, og hvor vi også satte et spørgsmålstegn ved, om ikke frivilligheden ville ende med tvang. Noget sådant har vi jo